
Predátor

Řeka Trinity se vlévá do severního konce jezera Livingston nedaleko malé pobřežní osady Onalaska. Ústí řeky je téměř pět kilometrů široké a překlenuje je most Trinity. Když dodávka s Johnnym Congem projížděla po mezistátní silnici 190 středem Onalasky, odsouzenec se otočil a vyhlédl okénkem za svými zády. Uviděl podlouhlý nízký domek, v němž sídlilo holičství, pojišťovací kancelář a prodejna koberců a podlahových krytin. Hned za ním stál podnik řetězce rychlého občerstvení Subway.

„Člověče, co bych teď dal za čtvrt metru dlouhý obložený sendvič,“ zasnil se strážný usazený naproti němu. „Italskou bagetu z bylinkového a sýrového těsta, extra porci janovského salámu, papričky, spoustu majonézy, mňam... Co je tvoje oblíbené jídlo v Sub?“

„Cože?“ vyhrkl nechápavě Johnny Congo.

„Subway, člověče. Který sendvič máš nejraději?“

„Nevím. Nikdy jsem tam nebyl.“

„Si ze mě děláš srandu! Tys nikdy nejedl v Subwayi?“

„Ne. O tom místě jsem v životě neslyšel.“ Johnny Congo chvíli lhostejně hleděl na dozorce a pak si povzdechl na znamení, že končí s politikou nekompromisního mlčení. „Sloužil jsem v Iráku, u mariňáků, a zabíjel jsem ručnickový hlavy. Po návratu domů na mě ušili obvinění z mnohonásobné vraždy a spoustu let jsem seděl v lochu, takže jsem nejedl nic než vězeňskou stravu. No a potom Afrika. V Africe žádný Subwaye nemají. Takže ne, v Subwayi jsem nikdy nejedl.“

„No tohle!“ vyhrkl strážný zmateně, jako kdyby právě zaslechl zcela novou a neobvyklou informaci.

U příští křižovatky naproti čerpací stanici Shell je zastavil semafor. Právě tady si mohli vybrat, zda pokračovat rovně, nebo zabočit kolem stanice na Market Road, státní silnici 356.

Ani strážný, ani Johnny Congo nemohli vědět, že v Huntsville upřeně pozoruje displej iPadu dvojice očí, které čekají, jestli konvoj odbočí. Pokud ano, povevou Conga vyhlídkovou trasou až ke křižovatce s dálnicí číslo 19 a dál po devatenáctce až na jihozápadní předměstí Huntsville. Ale když na semaforu naskočila zelená, hlídkový vůz v čele konvoje pokračoval rovně po mezistátní silnici 190 k mostu Trinity. Zakrátko vjel na nízký násep, po němž překoná většinu šířky jezera jen několik decimetrů nad hladinou, a mířil k vysokému betonovému oblouku vlastního mostu.

„Hádám, že teď už si v Subwayi nedáš nic,“ utrousil strážný. „Bez urážky, ale... Však víš, jak to myslím.“

„Jo, vím,“ opáčil Congo. „Otázkou zůstává, jestli to víš ty.“

Asi padesát kilometrů daleko na severním okraji Huntsville a hned vedle hřbitova zapumpoval Janoris Hall zařatou pěstí nad hlavou. „Jo!“ vykřikl. „Máme tě!“ Rozhlédl se po ostatních Málicích, kteří čekali na signál k zahájení operace. „Jdeme na věc. Vzali to po sto devadesátce. Vyrázíme jim naproti a uspořádáme parádní rande. Fajn, takže nástup...“

Andělé se shromáždili kolem Janorise Halla a Donnyho Razaka jako fotbalisté při předzápasovém rituálu. Janoris zevnitř obešel úzký sevřený kruh a Donny ho stínoval jako boxer v ringu. „Nabízí se nám obrovská příležitost, tady a teď!“ zařval Janoris a za jásotu podřízených naznačil útok pěstí na Razaka. Další štouchance a další výkřiky, zatímco Janoris pokračoval: „Taková příležitost se vyskytne jednou za život! Příležitost vejít do dějin! Uděláme něco, co se dosud nikomu nepodařilo. Uděláme to...“

„Uděláme to!“ zvolali ostatní Andělé a rychle vklouzli do tradičního kmenového rytmu výzev a odpovědí, který si jejich předkové přivezli na palubách otrokářských plachetnic z baráků západní Afriky na bavlněné plantáže a do kostelů amerického Jihu.

Janoris zapumpoval pěstí. „A znovu...“

„Uděláme to!“

„A znovu...“

„Uděláme to!“

„Dostaneme Conga na tři... A raz!“

„Raz!“

„Dva!“

„Dva!“

„Tři!“

„Congo!“

Jako jeden muž vyskočili do středu kruhu a pleskli nataženými dlaněmi. Pak se Janoris Hall rozhlédl po tvářích kolem sebe a řekl: „Jdeme si pro toho chlapa.“

O minutu později byla cesta ke hřbitovu prázdná. Nákladní automobily a sportovně-užitkové vozy ujížděly po silnici ke křižovatce s mezistátní silnicí číslo 190.

Na televizních obrazovkách se střídaly letecké záběry konvoje s pohledy na davy shromážděné kolem věznice Walls. Stáli tu zastánci lidských práv a odpůrci trestu smrti a proti nim členové spolku příbuzných a přátel obětí a tvrdí obhájci zákona a pořádku, kteří provolávali: „Zemřeš, Johnny, zemřeš!“

Reportéři a reportérky hlavních zpravodajských kanálů, kteří přiletěli z New Yorku, Atlanty a Los Angeles, si kontrolovali a upravovali účesy a nalíčení, než se postaví před kameru – pouze muži, ženy zůstávaly uzavřeny ve virtuálních kuklách přenosových vozů, aby si neponičily umělý vzhled panenek před vystoupením, kdy budou předstírat, že události komentují již několik hodin. Nechyběli nejrůznější obchodníci, kteří z otevřených dodávek prodávali gurmánská žebírka a chilli. A na každého jedince, jenž měl profesní důvod stát u státního nápravného zařízení Walls, připadala stovka jiných, kteří přišli z prosté zvědavosti anebo proto, aby mohli později říct, že byli u toho, když velkému zločinci Johnnymu Congovi píchli smrtící injekci.

Na velitelském stanovišti mluvil Tad Bridgeman, šéf Úřadu pro přepravu vězňů, vysílačkou se svým podřízeným, který seděl vedle řidiče dodávky převážející Johnnyho Conga.

„Co vězeň? Nějaké problémy?“ zajímal se.

„Ne, pane,“ zněla odpověď. „Hodný jako beránek. Slyšel jsem, že se s Frankem bavil o sendvičích. Věřil byste tomu?“

„Tam, kam má ten zloduch namířeno, žádné sendviče nebudou,“ opáčil Bridgeman. „Možná tak akorát grilované. A Johnnyho Conga taky ugri-lují.“

„To máte pravdu, pane.“

„Fajn, průběžně mě informuj, synku. Kdyby se cokoliv stalo, chci být první, kdo se to dozví.“

„Ano, pane.“

Major Texas Rangers Bobby Malinga vrčel na televizní obrazovky. „Boha jeho, nemůžete se už konečně vykašlat na ty pitomce před branami? Chci vidět, kde je konvoj.“

Chantelle Dixon Pomeroyová se sladce zasmála. „Copak, majore? Před pár minutami jste říkal něco jiného. Pokud si dobře vzpomínám, žádal jste, aby ta helikoptéra okamžitě přistála.“

„No jo, no. Ale když už tam je, chci vidět to samé co pilot.“

Ozvalo se zaklepání a vešel uniformovaný policejní důstojník. Těkal očima po místnosti, dokud nespátril Chantelle. „Nerad vás obtěžuju, ma-dam, ale venku je hromada reportérů, kteří by s vámi chtěli mluvit. Zajímá je názor guvernéra na dnešní dění. Co jim mám říct?“

„Že za nimi hned přijdu.“ Zvedla mobilní telefon a půl minuty se radila s vedoucím guvernérovy kanceláře v Austinu. Její příspěvek ke konverzaci zněl: „Jo, jo, slyším, rozumím,“ až po závěrečné: „Fajn.“ Vrátila telefon do kabelky a vytáhla z ní skládací kosmetické zrcátko. Zkontrolovala nalíčení a přesvědčila se, že se z účesu nezatoulal žádný kaštanový pramének, a zr-cátko zaklapla. Když ho strkala do kabelky, podívala se na Bobbyho Malingu a pokrčila rameny. „Holka musí vypadat co nejlíp,“ poznamenala a vyšla z ve-litelského stanoviště, aby šířila evangelium guvernéra státu Texas.

Ovšem sotva se nadechla k úvodním slovům, zástupci médií se rozprchli jako hejno špačků po výstřelu. K věznici právě dorazil D'Shon Brown. Byl jediný z příbuzných či přátel odsouzence, kdo se stane svědkem poprav. Všichni chtěli slyšet, co o tom řekne, a dali mu přednost před názory te-xaského guvernéra.

Asi dvanáct kilometrů od Huntsville na křižovatce Farm a Market Road se mezistátní silnice 190 stáčí doprava a u zatáčky se nachází velké ote-vřené parkoviště s čerpací stanicí Valero a Bubbovou restaurací a jídel-

nou, kde se stravují místní obyvatelé a všichni, kdo si chtějí dát na cestě pauzu. Kolonu pěti SUV a všech tří nákladáků dovedl na parkoviště Mercedes ML63, v němž na sedadle spolujezdce seděl Janoris Hall. Stejně jako Bobbyho Malingu i jeho vztekalo, že televize neukazuje více leteckých záběrů na konvoj. Před několika minutami našťestí režiséra přenosu znudilo pořád sledovat davy před věznicí a přepojil na kameru ve vrtulníku. Janoris klel jako pohan a frustrovaně mlátil pěstí do koženého čalounění palubní desky kolem satelitní navigace, kdykoliv museli zpomalit kvůli vlekoucímu se kamionu nebo tahači. Přestože se na volných úsecích mohli rozjet vysokou rychlostí, překážky se jim stavěly do cesty s neúprosnou pravidelností a Halla děsilo, že uvidí hlídkový vůz, dodávku s vězněm a obrněný transportér, jak kolem nich projíždí na druhé straně vozovky, a oni nebudou moci udělat nic, aby je zastavili. Ovšem jakmile spatřil záběry z vrtulníku a mapu, kterou televizní stanice laskavě umístila do rohu obrazovky, uvědomil si, že to stihnou. Ale bude to o fous.

Když vjížděli kolem čerpací stanice na parkoviště, konvoj Johnnyho Conga se nacházel jen tři nebo čtyři kilometry daleko a pohyboval se stálou rychlostí sto deseti kilometrů v hodině. Sportovně-užitková vozidla Janoris očísloval a nazval je Congo 1 až 5. On sám pochopitelně seděl v jedničce a teď poslal Congo 2, sportovní Range Rover, dál po silnici s příkazem ohlásit mobilem, jakmile spatří konvoj, pak se co nejrychleji otočit a sledovat ho k čekajícím Andělům. „Ale nezajížděj za peterbilt,“ dodal.

Sotva stačil seřadit zbývající vozidla na určená místa, když mu zazvonil telefon. „Vidíme je,“ oznámil hlas z Conga 2. „Necelý dva kiláky daleko. Za minutu jsou u vás. Je vidět i ta helikoptéra.“

Janoris se zahleděl směrem, odkud přijede konvoj. Silnice se táhla jako struna k hřebeni nízkého kopce vzdáleného asi půl kilometru. Akci zahájí v okamžiku, kdy se na hřebeni ukáže první vůz kolony.

„První dva nákladáky na výchozí pozice. Congo tři hned za nimi,“ přikázal Janoris. „Congo pět, Bobby, udělej, co máš, člověče.“

Dva masivní Kenworthy T800 vyrazily k exitu směřujícímu k pravému pruhu silnice 190 a zastavily bok po boku, jejich přední nárazníky zasahovaly do vozovky, za nimi druhý Range Rover Sport. Každý řidič, jenž by chtěl vyjet z odpočívadla, by musel počkat.

Audi Q7 označené Congo 5 parkovalo za čerpací stanicí. Nyní z něj vystoupil muž, který nesl těžký černý válec dlouhý půldruhého metru. Postavil se za rozměrný předek SUV, klekl na jedno koleno a položil si trubici na rameno. Pak ji namířil východním směrem a zvedl k obloze.

Znuděný režisér v Houstonu přepnul obraz z helikoptéry zpátky k věznicí. Nemohl nechat diváky věčně hledět na tři vozidla ujíždějící po obyčejné dálnici. Jeho poslední instrukce kameramanovi ve vrtulníku zněla: „Dej mi vědět, kdyby se stalo něco zajímavého.“

V tom okamžiku spatřil Janoris Hall hlídkový policejní vůz, který se vyhoupl přes hřeben kopce. V tuto denní dobu byl provoz velmi řídký a mezi pastí a jejím cílem nezavazela žádná jiná auta. Perfektní. „Vagony na cestu!“ zvolal do mobilního telefonu. Dvě sklápěčky vyjely z odpočívadla a pomalu se rozjely, každá v jednom jízdním pruhu. Jejich rychlost nepřesáhla padesátku a účinně tak blokovaly polovinu dálnice směřující na západ. Congo 3, Range Rover, se posunulo kupředu a zůstalo stát na krajnici uprostřed výjezdu.

Janoris se na sedadle předklonil a zahleděl se čelním sklem k obloze. Ano, je tam. Helikoptéra se vznášela nad konvojem jako ptačí máma dohlížející na mláďata. „Vidíš ji, Bobby?“ zeptal se.

„Jasně, člověče, zrovna ji zaměřuju,“ zněla odpověď.

„Neuspěchej to, brácho. Nech sklápěčky udělat, co mají.“ Janoris se podíval k silnici. Konvoj už byl prakticky naproti němu. „Congo tři, teď!“ Range Rover vyjel na dálnici, zůstal ve vnějším pruhu a nejel příliš rychle. Řidič čelního policejního automobilu zablikal levým ukazatelem a zavedl konvoj do vnitřního jízdního pruhu. Congo 3 zrychlilo a drželo se hlídkového vozu.

„Congo čtyři a peterbilt, teď!“ zavelel Janoris a porsche vyvedlo obrovský sklápěcí nákladák na dálnici.

Vrtulník nyní letěl přímo nad nimi.

Řidič hlídkového vozu si uvědomil, že mu nákladní automobily před ním blokují cestu. Majáčky na střeše se rozblikaly, zavyla siréna. Na nákladáky to nemělo nejmenší vliv. Policista musel zpomalit, aby do nich nenaboural. Rychlost samozřejmě snížila i dodávka a za ní obrněný transportér.

* * *

Kameraman ve vrtulníku postřehl pod sebou záblesk světla a oznámil do studia: „Něco se tu děje, dva nákladáky blokují dálnici. Státní policajti musí být naštvaní, protože pustili majáčky.“

„Fajn. Sledujte je. Kdyby něco, přepneme na vás.“

Ono „kdyby něco“ nastalo hned vzápětí. „Co to sakra...?“ vydechl kameraman, když se oba nákladní automobily stočily jeden za druhým do strany. „Vidíte to?“ vykřikl, když vedoucí kenworth přešel žlutou dvojitou čáru a zastavil se napříč polovinou dálnice směřující na východ. Druhý nákladák se stočil doprava, zastavil a zacouval přes jízdni pruhy západního směru, kam směřoval věžeňský konvoj.

Bobby přikrčený u Audi Q7 za čerpací stanicí stiskl spoušť odpalovacího zařízení protiletadlových střel Stinger FIM-92 opřeného o rameno. Z trubice vyletěla k nebi raketa s deseti kilogramy trhaviny a naváděna tepelným čidlem mířila dvojnásobnou rychlostí zvuku k výfukům helikoptéry, umístěným vzadu nad kabinou. Cíl zasáhla po necelé vteřině letu.

Nikdo na palubě vrtulníku si nestačil uvědomit, že na ně kdosi střílí. Výbušná nálož je roztrhala na kousky. V jednu chvíli tu byli živí a zdraví a v příštím zlomku vteřiny zemřeli.

Signál do Houstonu se ztratil, takže nikdo v televizním studiu – a samozřejmě ani diváci – nevěděl, co se na mezistátní silnici číslo 190 stalo.

Řidič hlídkového vozu usoudil, že by se konvoj mohl kolem nákladáků dostat tak, že by zajel doprava na travnatou krajnici. Předpokládal, že řidič Range Roveru určitě dupne na brzdy, když uvidí, že mu policejní auto kříží cestu. Jenomže Range Rover nezpomalil. Neochvějně držel směr a rychlost i poté, co do něj hlídkový vůz z boku narazil. Zaskřípaly zborcené plechy, od kterých vylétly roje jisker.

Oba nákladní automobily teď stály šikmo napříč oběma směry čtyřproudové silnice.

Jejich korby se začaly zvedat, zadní postranice se otevřely a na vozovku se valily dva proudy hrubého, tvrdého odpadu. Během několika vteřin vytvořily nepřekonatelné zátarasy, za nimiž vznikla uzavřená vražedná zóna.

Řidič Conga 3 samozřejmě věděl, co se stane, a svou akci si dokonale načasoval. Strhl volant doprava a o vlásek se vyhnul kenworthu, který mu blokoval průjezd. Stihl to jen tak tak – hlídkový vůz, který ho v těsném závěsu následoval, zavalila lavina kusů betonu, cihel a kamení, odtlačila ho z vozovky a přirazila jej na borovice, které lemovaly dálnici.

Řidič dodávky s Johnnym Congem musel během vteřiny vyřešit těžké dilema. Mohl si vybrat mezi nárazem do nákladáku, nebo do hromady odpadu. Dupl na brzdu, strhl vozidlo do smyku a bokem narazil do podvozku kenworthu.

Strážného v zadním oddělení dodávky vrhla setrvačnost na protější stranu. Těsně minul Johnnyho Conga a jednotlivými částmi těla narazil do lavice, do ocelové stěny a do kovové mříže na okénku.

Samotný Congo netušil, jaký plán zachránci vypracovali. Pochopil však, že operace právě probíhá, a na srážku se připravil. Sevřel řetěz, který ho poutal k podlaze, a napjal bicepsy. I tak mu náraz málem vytrhl paže z ramenou, a kdyby neskrčil hlavu mezi kolena, letící tělo dozorce by mu ji přirazilo ke stěně.

Když se dodávka konečně zastavila, strážný ležel bezvládně na podlaze jako odhozená hračka. Ještě dýchal, byl však zcela bezmocný. Johnny Congo byl potlučený a cítil se jako roztržený vedví, ale jinak se mu nic nestalo.

Pak ucítil benzinové výpary, které pronikaly do kabiny, a rozeřval se: „Vy-táhněte mě odsud!“ Odsunul se, co mu řetěz dovoľoval, co nejdál od boku, kterým dodávka narazila do nákladního automobilu. Usoudil, že musí hlasitě ječet a kopat do všeho, kam dosáhne, aby na sebe upozornil, ale když se vztyčil, vyhlédl okénkem a viděl, co se děje venku, křik mu uvázl v hrdle.

Hořící trosky vrtulníku dopadly na zem jako žhavé balvany vyvržené z jícnu sopky. Listy rotoru vyřízly v borovém lese průsek. Podél silnice jako bowlingová koule poskakovala utátá hlava. Na pěti nebo šesti místech vzplály ohně a něco velkého a velmi těžkého zploštilo kabinu jednoho nákladáku, který blokoval dálnici za konvojem, podobně jako dvě sklápěčky před ním.

Obrněný transportér zastavil tak, že se plochým černým nárazníkem a pancéřovaným předkem málem dotýkal dodávky. Za ním Congo viděl luxusní bílé Porsche Cayenne. Kdosi z něj vystupoval a nesl předmět, který vypadal jako dvacet centimetrů dlouhá plastová trubka připevněná ke čtyřem tenkým nožkám. Za prvním mužem vysedali z porsche další dva bratři vyzbrojení hrozivě vyhlížejícími puškami s rotačními zásobníky pod komorou. *Jo!* pomyslel si Johnny. *To je ono!*

Krakatoa je velmi jednoduchá, leč brutálně účinná zbraň. Skládá se z krátké trubice, na jednom konci uzavřené plastovým diskem opatřeným spouštěcím mechanismem, která je naplněna vysoce výbušnou práškovou trhaví-

nou RDX. Plastovým diskem vede do explozivní náplně spouštěcí drát. Na druhém konci se nachází nevysoký měděný kužel tvarovaný jako hlava čínské kolie, jehož hrot je obrácený dovnitř k trhavině.

Jedna z těchto zbraní stála na zemi naproti zadní části transportéru. Muž, jenž ji tam umístil, ustoupil o několik kroků a dával pozor, aby nestál přímo za trubicí. V ruce držel spínač připojený k odpalovacímu vodiči. Když ho stiskl, krakatoa vybuchla a žár a síla exploze změnilly měděný disk v roztavený projektil, který se rozpleskl o BearCat silou protitankové střely. Zadní část transportéru se rozpadla. Bylo vyloučeno, aby uvnitř zůstal někdo naživu, i kdyby měl na sobě neprůstřelný oděv, ale aby se pojistili, zahájili střelci palbu.

V rukou drželi útočné brokovnice Atchisson, známé pod kódovým označením AA-12, nejničivější a nejnebezpečnější existující pěchotní zbraně. Každá je vybavena zásobníkem s dvaatřiceti náboji ráže 12 a střílí s kadencí 300 ran za minutu. Vyprázdnění dvou zásobníků do omezeného uzavřeného prostoru má na přítomné lidské bytosti stejný účinek, jako kdybyste je hodili do gigantického mixéru – zemřou rozmělněni na kaši.

Střelci vsunuli do brokovnic nové zásobníky a vykročili k dodávce. Muž obsluhující krakatou se rychle vrátil k SUV a popadl dlouhé pákové štípací kleště, které mu kdosi podal.

První střelec již stál u dodávky a zabušil dlaní na dveřní panel. „Jsi tam, Johnny?“ křikl.

„Jasně že jo! A teď mě dostaňte ven!“

„Jsi v pořádku?“

„Nebudu, jestli budeš furt jenom kecat!“

„Tak ustup od dveří, brácho.“

O vteřinu později se celý mechanismus zámku rozpadl na kousky po jediném výstřelu z AA-12. Dveře se rozletěly a na Johnnyho obličej se objevil široký dravčí úsměv, když spatřil, že Málík šplhající do dodávky přinesl velké štípací kleště. Na přecvaknutí pout u kotníků a zápěstí i řetězu kolem pasu a toho, který byl přípevněný k podlaze, stačilo několik vteřin. Johnny rozpráhl paže a dotkl se obou bočních stěn dodávky. Zakroutil hlavou, aby uvolnil ztuhlé šijové a ramenní svalstvo, a houkl vyraženými dveřmi: „Hodte mi někdo bouchačku.“

Jednou rukou chytil brokovnici a otočil se k strážnému z Úřadu pro přepravu vězňů, jenž se s hlasitým sténáním svíjel bolestí na podlaze. „Jak ti chutná tento sendvič, ty zkurvy...“

Zbytek slova zanikl ve výstřelu, který se s ohlušující intenzitou rozlehl v omezeném prostoru kabiny. Johnny se podíval na roztržštěnou rudou masu, která bývala lidským obličejem, pohrdavě se uchechtl a seskočil z dodávky na rozpálený asfalt.

„Vpředu na tebe čeká auťák, člověče,“ řekl Málík se štípacími kleštěmi.

„Ještě moment,“ odvětil Johnny a přistoupil ke kabině dodávky, kde se dozorce na sedadle spolujezdce právě pokoušel otevřít dveře.

„Ukaž, pomůžu ti s tím,“ nabídl se Johnny.

Prudkým škusnutím otevřel dveře dodávky a obluzený strážný jimi vypadl na zem. Johnny se chvilku bezcitně díval, jak se dozorce pokouší vstát, a pak do něj vypálil krátkou dávkou. Tři výstřely během necelé vteřiny zvedly strážného do vzduchu a mrštily jím o kapotu dodávky. Tělo se zhroutilo na zem jako roztrhaná hadrová panenka.

Johnny nahlédl do kabiny. Nevěděl, zda je řidič mrtvý, nebo pouze v bezvědomí. Aby se zbavil pochybností, vypálil do něj další tři střely.

Teprve potom se nechal Málíky odvést k Range Roveru, který na něho čekal za vysypanými nákladní automobily. Ujeli asi kilometr a sjeli na otevřené pole, kde právě přistávala helikoptéra. Johnny do ní rychle přestoupil a okamžitě se vznese do vzduchu. Přeletěli nízko nad bitevním polem, kde Málíkové připojili časované rozbušky ke kanystrům s benzinem, umístěným v kabinách nákladáků. Ty nyní prudce hořely a plivaly chuchvalce plamenů a kouře.

Na obou stranách barikád tvořených sklápěči a vysypaným odpadem se začala hromadit vozidla. Z restaurace u čerpací stanice vybíhali hosté a zírali na tu hrůzu. V nastalém zmatku nasedli Málíkové do SUV označených Congo 1, 2 a 5 a ujížděli na východ.

Helikoptéra, která z místa odvezla Johnnyho Conga, se asi osm kilometrů za Beaumontem snesla na louku s přistávací dráhou, kde čekala čtyřmístná Cessna 172 s běžícím motorem. Johnny do ní přesedl a pilot ihned přidal plyn a rozjel se. Jen co se letoun vznese, zachráněný odsouzenec se obrátil na pilota s požadavkem, který vyvolal udivený pohled. Potom se však pilot zasmál a řekl: „Jistě, proč ne? Počítám, že máš pořádný hlad,“ a tlumočil jeho žádost vysílačkou.